

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 7 februari 2017 met nummer RvVb/A/1617/0535
in de zaak met rolnummer 1314/0275/A/2/0241

Verzoekende partij	de bvba GESUPORC , in staat van faillissement vertegenwoordigd door curator Mark BRUURS vertegenwoordigd door advocaten Peter FLAMEY en Gregory VERHELST met woonplaatskeuze op het kantoor te 2018 Antwerpen, Jan Van Rijswijcklaan 16
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van ANTWERPEN vertegenwoordigd door mevrouw Laura VALGAEREN

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 26 december 2013 de vernietiging van de beslissing van de deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 10 oktober 2013.

De deputatie heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Lille van 26 november 2009 verworpen.

De deputatie heeft aan de verzoekende partij een stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor het regulariseren van een mestverwerkingsinstallatie.

De bestreden beslissing heeft betrekking op de percelen gelegen te Lille, Lichtaartsesteenweg 106, met als kadastrale omschrijving afdeling 4, sectie D, nrs. 255a en 263c.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend.

Bij beschikking van 4 mei 2015 wordt de behandeling van de vordering toegewezen aan de vijfde kamer.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare zitting van 26 mei 2015, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld en in beraad genomen.

2.

Met een beschikking van 2 februari 2016 heeft de voorzitter van de Raad voor Vergunningsbetwistingen het beroep vervolgens toegewezen aan de tweede kamer.

Met een tussenarrest van 8 februari 2016 met nummer RvVb/1516/0597 heeft de voorzitter van de tweede kamer de heropening van de debatten bevolen en de partijen opnieuw opgeroepen voor de openbare zitting van 1 maart 2016.

Op de zitting van 1 maart 2016 stelt de kamervoorzitter de zaak in dezelfde staat in voortzetting naar de terechtzitting van 5 april 2016 teneinde partijen toe te laten te reageren op de ambtshalve opgeworpen exceptie omtrent het belang van de verzoekende partij.

De verzoekende en de verwerende partij dienen een aanvullende nota in.

3.

Op de openbare zitting van 5 april 2016 wordt de vordering tot vernietiging behandeld.

Kamervoorzitter Hilde LIEVENS heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Evi MEES *loco* advocaten Peter FLAMEY en Gregory VERHELST voert het woord voor de verzoekende partij. Mevrouw Laura VALGAEREN voert het woord voor de verwerende partij.

4.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het besluit van de Vlaamse regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

1.

Op 29 september 2009 (datum van het ontvangstbewijs) dient de verzoekende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Lille een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“de regularisatie van een mestverwerkingsinstallatie”*.

2.

De aanvraag kent een hele voorgeschiedenis.

Op 5 november 2007 werd een eerste stedenbouwkundige vergunning afgeleverd door de bevoegde minister. Deze vergunning hield de (her)vestiging van een varkensbedrijf met bijhorende mestverwerkingsinstallatie in, bestaande uit een varkensstal, een machineloods, 2 opslagbassins (een cilindervormige silo en een foliebassin voor de mestverwerking) en een groenscherm. De mestverwerkingsinstallatie heeft een capaciteit van 15.000 ton per jaar.

Reeds op 12 april 2007 leverde de verwerende partij voor het voormelde varkensbedrijf een milieuvergunning af. Het ingestelde administratief beroep werd door de bevoegde Vlaamse minister verworpen.

Op 26 februari 2008 werd een proces-verbaal opgesteld omdat de werken niet conform de verkregen vergunning werden uitgevoerd.

Op 28 maart 2008 diende de verzoekende partij een eerste aanvraag tot regularisatie in.

De varkensstal kon verder worden uitgevoerd conform de vergunning van 5 november 2007 en maakte geen deel uit van de regularisatieaanvraag.

Het college van burgemeester en schepenen van Lille weigerde de eerste aanvraag tot regularisatie, waarna de verwerende partij op 4 september 2008, in beroep, een regularisatievergunning onder voorwaarden aflevert voor de volgende werken:

- De bouw van een cilindervormig bassin (regularisatie);
- De bouw van een foliebassin (regularisatie);
- De bouw van drie kleinere opslagbassins (regularisatie);
- De bouw van een stortbunker;
- De bouw van een loods (regularisatie) met intern een cilinder opslagbassin;
- Het aanleggen van diverse verhardingen;
- Het overwelven van een baangracht op het openbaar domein;
- Het aanleggen van 2 infiltratievoorzieningen;
- De bouw van een kadaverkoeling;
- De bouw van een elektriciteitscabine;
- Het aanleggen van een groenscherm;
- Mestverwerking met een capaciteit van 32.000 ton per jaar.

Het college van burgemeester en schepenen van Lille tekende tegen deze beslissing beroep aan bij de minister en deze willigde het beroep in op 18 februari 2009 en weigerde de vergunning (hierna het Ministerieel besluit). De verzoekende partij tekende daarop tegen deze beslissing een vernietigingsberoep aan bij de Raad van State. Het door de verzoekende partij aangetekende beroep tot vernietiging bij de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, werd verworpen bij arrest van 11 maart 2011 (nr. 211.933).

Ondertussen leverde de verwerende partij op 11 juni 2009 aan de verzoekende partij een milieuvergunning af voor een mestverwerkingscapaciteit tot 22.000 ton per jaar.

Hangende de procedure voor de Raad van State diende de verzoekende partij op 29 september 2009 een tweede aanvraag tot regularisatie in bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Lille. Deze tweede regularisatieaanvraag is het voorwerp van huidige zaak en verschilt op twee punten van de eerste regularisatieaanvraag met name wordt de verwerking van

de hoeveelheid mest teruggedrongen van 32.000 ton per jaar tot 22.000 ton per jaar en wordt bijkomend de aanleg van een weegbrug voorzien. De verzoekende partij verduidelijkt tevens dat de mestverwerkingsinstallatie enkel ten dienste staat van de eigen inrichtingen.

3.

Het perceel is, zo blijkt uit de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 30 september 1977 vastgestelde gewestplan 'Turnhout', gelegen in agrarisch gebied.

Het perceel is niet gelegen binnen een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 14 oktober 2009 tot en met 12 november 2009, worden 302 bezwaarschriften ingediend.

Het Agentschap Wegen en Verkeer – District Vosselaar brengt op 23 oktober 2009 een voorwaardelijk gunstig advies uit.

Het departement Landbouw en Visserij, afdeling Duurzame Landbouwwontwikkeling - Antwerpen brengt op 17 november 2009 een gunstig advies uit.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Lille weigert op 26 november 2009 een stedenbouwkundige vergunning aan de verzoekende partij.

Tegen deze beslissing tekent de verzoekende partij op 22 december 2009 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

In zijn verslag van onbekende datum adviseert de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar de verwerende partij om het beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

Na de partijen te hebben gehoord op 9 februari 2010, beslist de verwerende partij op 11 februari 2010 om het beroep niet in te willigen en geen stedenbouwkundige vergunning te verlenen.

4.

Tegen deze beslissing tekent de heer Gert VAN DEN BROECK als zaakvoerder van de bvba GESUPORC met een aangetekende brief van 2 april 2010 bij de Raad beroep aan dat strekt tot de vernietiging van vermelde beslissing.

De Raad vernietigt de beslissing van 11 februari 2010 met een arrest van 21 mei 2013 (nr. A/2013/0248).

5.

Ingevolge dit vernietigingsarrest wordt de procedure door de verwerende partij hernomen.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn nieuw verslag van 14 augustus 2013 om het beroep in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden te verlenen. De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert als volgt:

“ ...

Voorliggende aanvraag betreft de regularisatie van een mestverwerking. De varkensstal zal uitgevoerd worden conform de vergunning dd. 5 november 2007 en maakt geen deel uit van de huidige aanvraag.

Ondertussen werd de varkensstal uitgevoerd (zie foto's in bijlage). Men kan aldus stellen dat de mestverwerkingsinstallatie wel degelijk in functie van het veebedrijf wordt aangevraagd.

Voorliggende aanvraag betreft een jaarlijkse tonnage van 22.000 ton aan mestverwerking. Het betreft wel degelijk een para-agrarische en geen industriële activiteit, daar waar in het agrarisch gebied tot 60.000 ton aanvaardbaar wordt geacht.

Het departement Landbouw en Visserij afd. Duurzame Landbouwwontwikkeling van de Vlaamse Overheid oordeelde bovendien over het inhoudelijk landbouwkundig aspect op 17 november 2009: “de voorgestelde regularisatie kan vanuit landbouwkundig standpunt toegestaan worden”. Om bovenvermelde redenen wordt dit advies bijgetreden.

... ”

De aanvraag betekent een uitbreiding van het bedrijf (oorspronkelijk vergund in 2007 voor 15.000 ton mestverwerking. Ten opzichte van de eerste regularisatieaanvraag (32.000 ton) is de mestverwerkingscapaciteit echter drastisch verminderd tot 22.000 ton.

... ”

Gezien de inplanting van het bedrijf in de omgeving en de oordeelkundige inplanting van de verschillende gebouwen op het perceel met een ruime groenomkadering, blijft het geheel in overeenstemming met de goede plaatselijke aanleg, op voorwaarde dat het groenscherm effectief wordt uitgevoerd.

... ”

Na de partijen te hebben gehoord op 20 augustus 2013, beslist de verwerende partij op 10 oktober 2013 om het beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren. De verwerende partij motiveert deze weigeringsbeslissing als volgt:

“ ...

Volgens het vastgestelde gewestplan situeert de aanvraag zich in agrarisch gebied. De agrarische gebieden zijn bestemd voor de landbouw in de ruime zin.

.....

Voorliggende aanvraag betreft de regularisatie van een mestverwerking. De varkensstal zal uitgevoerd worden conform de vergunning d.d. 5 november 2007 en maakt geen deel uit van huidige aanvraag.

Ondertussen werd de varkensstal uitgevoerd. Men kan aldus stellen dat de mestverwerkingsinstallatie in functie van het veebedrijf wordt aangevraagd.

De aanvraag voor een mestverwerkingsinstallatie is principieel in overeenstemming met deze planologische bestemming van het gewestplan.

... ”

De aanvraag dient getoetst op de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening.

.....

Bij de beoordeling van het aangevraagde is rekening gehouden met de in de omgeving bestaande toestand.

De aanvraag is gelegen op een afstand van ca. 600m van woongebied met landelijk karakter, op ca. 750m van bosgebied en op 500m van natuurgebied. De dichtstbijzijnde woning (geen exploitatiewoning) bevindt zich op 100m van het bedrijf. Verder bevinden

zich in de omgeving verscheidene grootschalige landbouwbedrijven en paalt het terrein aan de linkerzijde aan een landbouwbedrijf. Achteraan het terrein is een spoorlijn gelegen.

De nu aangevraagde uitbreiding omvat een duidelijk verdere indringing van het achterliggend landbouwareaal, de grote bouwdiepte en afmetingen van het complex met verschillende bassins (van gewapend beton) en loods definiëren een schaalbreuk met de andere agrarische vestigingen in de buurt. Dit gaat ver boven de mogelijkheden van het terrein, (er rest een relatief smalle strook voor groenschermbegroeiing) waardoor de ruimtelijke weerslag van dergelijke uitbouw niet genoegzaam op eigen grond kan worden opgevangen.

De intensiteit van uitbating stijgt boven de mogelijkheden van het plaatselijke landbouwgebied: mest wordt ook van ver gelegen bedrijven aangevoerd. De totale capaciteit van 22.000 ton per jaar, impliceert een bijna industriële schaal van bedrijfsvoering. Deze verdubbeling van de eerder gegeven capaciteit bezwaart verder het plaatselijk wegennet, meer bepaald de kernen van Poederlee en Lille), door duidelijke toename van transporten.

Hoewel het gevraagde niet in tegenspraak is met de geldende wetgeving, rijst hier de vraag of deze locatie wel optimaal is voor het verwerken van de mest van de verschillende bedrijven.

De grote capaciteitsuitbreiding brengt veelvuldige transporten met zich mee en heeft een aanzienlijke impact op de mobiliteitsproblematiek. Het mobiliteitsaspect dient niet enkel te worden bekeken in functie van de gewestweg waarlangs de inrichting is gelegen, maar met oog voor de ruimere omgeving en de verschillende dorpskernen waarlangs de transporten dienen te gebeuren.

De stal wordt voorzien in prefab betonpanelen met metselwerkmotief. De mestverwerkingsinstallatie is voorzien in stortbeton. De voorgestelde bouwtypologie houdt geen rekening met de karakteristieken van de omgeving. De aanvraag is niet in overeenstemming met de omgeving. Er kan besloten worden dat de aanvraag zich niet op aanvaardbare wijze in de omgeving integreert. Het agrarisch gebied wordt op deze manier belast met een industriële installatie, zowel qua functie als qua uitzicht.

Bovendien brengt de aanvraag op vele aspecten hinder met zich mee, niet alleen op het vlak van mobiliteit, zoals eerder aangehaald, maar ook op het vlak van geur, lawaai en fijn stof. Gelet op het groot aantal bezwaarschriften (302), kan men stellen dat de hinder naar de aanpalenden aanzienlijk is en de leefbaarheid van de omgeving mee in het gedrang komt.

Werden gehoord in zitting van 20 augustus 2013: Gert Van Den Broeck, vergunningsaanvrager, meester Peter Flamey, advocaat namens vergunningsaanvrager, Guy Van Cauwembergh, mandataris voor vergunningsaanvrager, Ann Van Mechelen, afgevaardigde van de gemeente Lille en Paul Diels, eveneens afgevaardigde van de gemeente Lille.

De deputatie sluit zich niet aan bij het verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar van 14 augustus 2013, gelet op bovenstaande motivering en gelet op de tijdens de hoorzitting neergelegde stukken.
...

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partij

1.

Met een aangetekende brief van 19 februari 2016 brengt de raadsman van de verzoekende partij de Raad op de hoogte dat de bvba GESUPORC door de rechtbank van koophandel te Antwerpen, afdeling Turnhout, failliet werd verklaard bij vonnis van 13 november 2015 en dat namens de aangestelde curator, advocaat Mark BRUURS, het geding wordt hervat.

De raadsman van de verzoekende partij zal voor het verder verloop van de procedure de curator in het geding vertegenwoordigen.

2.

Het faillissement van de verzoekende partij dwingt de Raad tot een ambtshalve onderzoek naar het nog aanwezig zijn van een rechtens vereist belang in hoofde van de verzoekende partij. De kamervoorzitter heeft op de zitting van 1 maart 2016 in die zin dan ook ambtshalve de vraag gesteld naar het actueel belang in hoofde van de verzoekende partij en heeft aan de partijen de mogelijkheid gegeven hun standpunten in aanvullende nota's uiteen te zetten.

3.

3.1

Los van de bedenking dat een aanvullende nota werd ingediend namens de "bvba GESUPORC, in haar hoedanigheid van aanvrager", vertegenwoordigd door haar gebruikelijke raadsman, en niet door de curator over de failliet verklaarde bvba GESUPORC, ook al wordt deze curator vertegenwoordigd door dezelfde raadsman, wordt in deze nota uiteengezet:

"...

Ingeval van faling treedt de curator van rechtswege in de plaats van de gefailleerde. De curator is dus de enige die handelingsbekwaamheid heeft om beslissingen te nemen met betrekking tot de gefailleerde.

Wanneer de raadsman van de verzoekende partij die inmiddels in faling is gegaan aan de rechter meedeelt dat de curator opdracht heeft gegeven om het geding te hernemen en bijgevolg verder te zetten, dan kan het woord van de advocaat niet betwijfeld worden. Zulks behoort immers tot het bijzonder mandaat dat de curator aan de advocaat heeft gegeven.

De Raad voor Vergunningsbetwistingen zal bijgevolg akte nemen van deze mededeling.

Noch de VCRO noch het Procedurereglement bevatten enige formaliteit inzake het hernemen van een procedure door de curator. Dat is ook niet nodig gelet op de van rechtswege indeplaatsstelling door de curator in hoofde van de gefailleerde.

Naar analogie met de procedure voor de Raad van State wordt aangenomen dat de curator het geding voor de Raad van State kan hervatten, voor zover zulks tijdig gebeurt. Enkel voor een vlotte rechtsbedeling wordt vereist dat de curator binnen een redelijke termijn aan de Raad van State meedeelt of hij het geding al dan niet voortzet (R. STEVENS, Raad van State. Afdeling bestuursrechtspraak. Procesverloop, Brugge, die Keure, 2007, 336-337, nr. 695).

Naar analogie met de procedure voor de burgerlijke rechter wordt eveneens aangenomen dat zelfs niet eens gedingshervatting nodig is door een faillissementscurator, precies omdat de curator hangende het geding in de plaats komt van de gefailleerde (J. LAENENS e.a., Handboek gerechtelijk recht, Antwerpen, Intersentia, 2012, 510, nr. 1240, voetnoot 3).

Naar administratief recht blijkt overigens uit de eigen rechtspraak van de Raad voor Vergunningsbetwistingen dat er zich niet het minste probleem stelt wanneer de curator meedeelt aan de Raad voor Vergunningsbetwistingen het geding te hernemen en daarbij laat weten belang te hebben bij de vraag of de aangevochten stedenbouwkundige vergunning stand houdt en of er dus in de desbetreffende woning mogelijkheden zijn om handel te drijven. De curator is er immers wettelijk mee belast om de eigendom te optimaliseren, zelfs bij verkoop en dus heeft de curator belang bij de tussenkomst ter verdediging van een aangevochten stedenbouwkundige vergunning.

De Raad voor Vergunningsbetwistingen heeft reeds uitdrukkelijk overwogen “zich in die zienswijze te kunnen vinden” en heeft het belang van de curator aanvaard (RvVb 6 augustus 2013, nr. A/2013/0455, arrest van de 2de kamer).

Welnu, de curator heeft het volgende laten weten:

Teneinde de aanwezige varkens (waaronder een aantal zeugen) op een ordentelijke wijze te kunnen afvoeren, is door de curator aan de Rechtbank van Koophandel te Antwerpen, afdeling Turnhout, de machtiging gevraagd en bekomen om de handelsactiviteit van de gefailleerde tijdelijk verder te zetten. Er is daarbij geen “stopzetting” van het bedrijf, vermits dan geen bedrijf meer kan worden overgelaten / verkocht. Zo worden bvb. de mestbankaangiften / verzamelaanvraag e.d. verder gedaan.

Het bedrijf is slechts interessant voor een overnemer indien op de kwestieuze percelen dezelfde bedrijfsfunctie kan worden uitgeoefend. Zo is een belangrijk element voor de waardebepaling van het bedrijf of er ter plaatse al dan niet mestverwerking kan gebeuren. Er hebben zich inmiddels verschillende kandidaten gemeld voor de overname van het bedrijf, die na de overname dezelfde bedrijfsfunctie zullen uitoefenen. Het is daarbij kwestie de hoogst mogelijke verkoopprijs te kunnen bekomen en waarbij het uiteraard de taak van de curator is om de hoogst mogelijke verkoopprijs te bekomen, in het belang van de schuldeisers. Zo nodig kan een schattingsverslag worden overgemaakt, met een verschillende schatting, afhankelijk of al dan niet mestverwerking kan gebeuren.

Het bedrijf van de gefailleerde is en blijft een varkensbedrijf en alleen op deze wijze kan een zo hoog mogelijke verkoopprijs worden bekomen. De bestemming wordt niet gewijzigd. Het bedrijf zal daarbij verkocht worden aan een overnemer die op de kwestieuze percelen

dezelfde bedrijfsfunctie zal uitoefenen (met overzetting/ overname van de aanwezige vergunningen en bijvoorbeeld ook met overname van de mestrechten – nutriëntenemissierechten). Het is momenteel kwestie te kunnen verkopen aan de juiste prijs.

Uit voormelde toelichting die de curator van de gefailleerde aan de gemandateerde raadsman heeft gegeven blijkt dan ook dat er een uitgesproken belang bestaat bij de zaak waarbij de nietigverklaring werd gevorderd van een weigeringsbeslissing met het oog op regularisatie van een mestverwerking.

In tegenstelling tot de gesuggereerde gedachte houdt een faillissement geen stopzetting van het bedrijf in. Integendeel wordt het bedrijf verder beheerd door de curator die bovendien, zonder dat zulks zelfs maar enige incidentie heeft naar administratief recht op het belang van de zaak, toelating heeft gekregen om de uitbating van het bedrijf tijdelijk verder te zetten in de zoektocht naar een overnemer.

Conclusie: Er bestaat niet de minste twijfel over het behoud van het belang, niet naar faillissementsrecht en niet naar administratief recht.
..."

3.2

De verwerende partij zet uiteen:

"...

Een faillissement kan slechts volgen na structurele wanbetaling zonder zicht op beterschap.
(...)

Een hervatting van activiteiten in opdracht van de curator heeft slechts als doel om de schulden ten aanzien van schuldeisers zoveel mogelijk aan te zuiveren.

Het "bedrijf" verkrijgt echter nooit meer het beheer over zijn goederen.

Vooreerst ligt geen enkel bewijs voor dat de curator werkelijk de machtiging heeft bekomen van de Rechtbank van Koophandel van Antwerpen om de handelsactiviteit van verzoekende partij tijdelijk verder te zetten. Verzoekende partij brengt slechts het faillissementsvonnis van 13 november 2015 bij, waaruit een dergelijke machtiging geenszins kan blijken. Het bijbrengen van een dergelijke "machtiging" lijkt nochtans allerminst een onmogelijke opdracht.

Ook los van het bestaan van een dergelijke machtiging kan niet anders dan worden vastgesteld dat de aanvraag ingediend werd door de heer Gert Van den Broeck, (toenmalig) zaakvoerder van bvba Gesuporc, en betrekking heeft op de regularisatie van een mestverwerking met een volume van 22.000m³.

Volgende werken zijn grotendeels voltooid (regularisatie):

- De nieuwbouw van diverse opslagbassins in functie van de exploitatie van een mestverwerking
- De nieuwbouw van een foliebassin in functie van de exploitatie van een mestverwerking

Volgende werken die voorwerp zijn van de aanvraag zijn (op 10 oktober 2013) niet uitgevoerd:

- De nieuwbouw van een loods in functie van de exploitatie van een mestverwerking

Bijkomend worden volgende werken aangevraagd:

- *Het nieuw aanleggen van een verharding op het openbaar domein*
- *Het nieuw overwelfen van een baangracht op het openbare domein*
Het nieuw aanleggen van diverse bedrijfsverhardingen
- *Het nieuw aanleggen van twee infiltratievoorzieningen*
- *Het nieuw bouwen van een kadaverkoeling*
- *Het nieuw bouwen van een elektriciteitscabine*
- *Het nieuw aanleggen van een weegbrug*

*De aanvraag is volgens het gewestplan Turnhout, zoals vastgesteld bij KB van 21 juli 1978, gelegen **in agrarisch gebied**.*

Net de ligging in agrarisch gebied maakt het bijzonder moeilijk voor een bedrijf dat de facto geen agrarische activiteiten meer uitoefent om een stedenbouwkundige vergunning af te leveren.

Artikel 11.4.1 van het KB van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen bepaalt immers: (...)

Het "bedrijf" waarvan sprake is failliet. Voor zover nog sprake kan zijn van een "bedrijf", kan alleszins niet worden ingezien in welke mate de gebouwen van mestverwerking voor de gefailleerde vennootschap nog van belang zouden zijn voor het uitbouwen van de agrarische activiteiten, en hoe het bedrijf zich nog als een "agrarisch bedrijf" kan profileren.

Om te kunnen antwoorden op de vraag of een bedrijf daadwerkelijk een agrarisch bedrijf is, zal de aard van de activiteiten van het bedrijf moeten worden onderzocht. Bij de beoordeling van een vergunningsaanvraag zal de bevoegde overheid derhalve moeten nagaan of de agrarische bestemming die aan de constructies wordt gegeven, ook effectief aanwezig is (o.a. R.v.St., b.v.b.a. Landbouwbedrijf Lafaut, nr. 216.625, 1 december 2011).

Een vergunningverlenend bestuursorgaan dat een beslissing neemt over een aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning, zoals de verwerende partij, is verplicht om na te gaan of het voorwerp van de aanvraag daadwerkelijk een (para-) agrarische bestemming heeft dan wel, indien dit niet het geval zou zijn, of op geldige wijze van het betrokken bestemmingsvoorschrift kan worden afgeweken. (RvVb, nr. A/2015/0334, 2 juni 2015).

Overeenkomstig art. 11.4.1 van het inrichtingsbesluit mogen agrarische gebieden onder meer "de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen" bevatten. Voor de toepassing van artikel 11.4.1 van het inrichtingsbesluit moet de overheid die over een bouwaanvraag op grond van deze bepaling beschikt, enkel nagaan of het uit stedenbouwkundig oogpunt om een werkelijk landbouwbedrijf gaat, met andere woorden of in redelijkheid kan worden aangenomen dat de betrokken bouwwerken wel degelijk een landbouwbestemming hebben. (RvS, nr. 211.057, 21 februari 2011, Vaesen-Van Lindt).

Aan de hand van de voorgelegde stukken dient de vergunningverlenende overheid zich ervan te vergewissen of het voorliggende ontwerp geen voorwendsel is om een gebouw op te trekken dat niet in agrarisch gebied thuishoort. Alhoewel op de eerste plaats de aanvrager de constructie kwalificeert waarvoor hij de vergunning aanvraagt, komt het nadien de vergunningverlenende overheid toe uit te maken welk het werkelijke gebruik is waartoe de bouwwerken bestemd zijn en mede daarop steunende, de bouwaanvraag zowel in feite als in

rechte op haar toelaatbaarheid uit stedenbouwkundig en planologisch oogpunt te toetsen. (RvS, nr. 209.929, 21 december 2010, RvVb, nr. A/2014/0174, 24 maart 2015).

Uw Raad oordeelde -weliswaar in verband met de herbouw van een exploitantenwoning - dat in ieder geval de bescheiden aard van een landbouwersactiviteit in rekening moet worden gehouden bij de beoordeling van het zone-eigen karakter van een dergelijke exploitantenwoning, en moet worden gekeken naar de exploitatiemogelijkheden op economisch en filiaal vlak (RvVb, nr. A/2013/0225, 14 mei 2013).

Uit geen enkel stuk blijkt vandaag echter dat het bedrijf van verzoekende partij agrarische activiteiten zal verrichten. Het bedrijf van verzoekende partij betreft geen "werkelijk" landbouwbedrijf meer, eventuele opbrengsten zijn niet gericht op de voortzetting van landbouwactiviteiten maar louter op de aflossing van schulden aan schuldeisers. Een gefailleerde vennootschap heeft geen enkel ander doel dan haar sporen uit te wissen. De "noodzaak" van het bedrijf om een vergunning te verkrijgen heeft m.a.w. niets meer met de (para)agrarische bestemming te maken.

Het spreekt voor zich dat verwerende partij in de gegeven omstandigheden geen vergunning kan verlenen. Een vergunning die niet kan worden verleend kan evident niet worden overgedragen aan zgn. "potentiële" geïnteresseerden.

Voor zover relevant, dient vastgesteld dat verzoekende partij voor het overige volstrekt in gebreke blijft aan te tonen dat er andere geïnteresseerden zijn met een agrarische of para-agrarische bestemming waarvoor de aangevraagde gebouwen "noodzakelijk" zijn.

Verzoekende partij slaagt er bijgevolg niet in haar actueel belang bij de vordering aan te tonen.

...

Beoordeling door de Raad

1.

Onder de toepassing van de faillissementswet van 8 augustus 1997 verliest de gefailleerde bvba vanaf de dag van het vonnis van faillietverklaring van rechtswege het beheer over al haar goederen (artikel 16) en wordt de curator belast met het beheer van het faillissement.

Uit de aangetekende brief van 19 februari 2016 blijkt dat de raadsman van de verzoekende partij van de curator mandaat ontvangen heeft om het geding namens de curator te hervatten.

Het al dan niet voortzetten van het rechtsgeding door de curator is een soevereine beslissing van de curator. Het mandaat gegeven door de curator aan de persoonlijke raadsman van de verzoekende partij om hem te vertegenwoordigen wordt niet betwist.

2.

Het voorzetten van het geding door de curator staat evenwel los van de vraag naar het actueel belang van de failliet verklaarde verzoekende partij.

Een failliet verklaarde vennootschap verliest weliswaar het beheer over haar vermogen, maar de vennootschap zelf blijft, tot de sluiting van het faillissement, bestaan. Uit de uiteenzetting van de verzoekende partij blijkt dat zij door de rechtbank van Koophandel gemachtigd werd – minstens tijdelijk - de bedrijfsactiviteiten verder te zetten.

Algemeen wordt aanvaard dat een aanvrager die een regularisatie indient, bij een weigering over voldoende belang beschikt om de vernietiging van deze weigering te bekomen. Dit is niet anders wanneer de verzoekende partij failliet wordt verklaard en de curator verklaart de activiteiten verder te zetten met het oog op het overlaten van het bedrijf met al haar (beoogde) functies, inclusief de te regulariseren mestverwerkingsinstallatie.

3.

De vraagstelling van de verwerende partij of de verzoekende partij, nu ze failliet is verklaard, nog wel kan beschouwd worden als een agrarisch bedrijf en in welke mate de gebouwen voor de mestverwerking nog van belang zouden kunnen zijn voor het uitbouwen van de agrarische activiteiten, is voorbarig.

In de mate dat de voorliggende vordering tot een vernietiging zou leiden, zal de verwerende partij naar aanleiding van een te nemen herstelbeslissing rekening moeten houden met de bestaande actuele toestand van het failliet verklaarde bedrijf. Hierop vooruitlopen heeft geen zin.

4.

De verzoekende partij, in de procedure vertegenwoordigd door de curator die het beheer voert over de failliete vennootschap, beschikt over voldoende actueel belang om de vernietiging van de bestreden beslissing na te streven.

V. Onderzoek van de vordering tot vernietiging

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

In het eerste middel roept de verzoekende partij de schending in van artikel 4.3.1 VCRO, de artikelen 4.7.22 en 4.7.23, §1, eerste lid VCRO, de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Motiveringswet), en de schending van een aantal beginselen van behoorlijk bestuur inzonderheid de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, en ontstentenis van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag.

In een eerste onderdeel stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij een niet afdoende gemotiveerde beslissing heeft genomen nu deze afwijkt van het advies van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar maar daarover niets meer stelt dan dat zij zich niet aansluit bij het verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar van 14 augustus 2013 *“gelet op bovenstaande motivering”* en *“gelet op de tijdens de hoorzitting neergelegde stukken”*.

De verzoekende partij stelt vast dat de bestreden beslissing geen herneming - of zelfs maar een samenvatting - bevat van de determinerende feitelijke en juridische motieven van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar en dat de verwerende partij nergens ingaat op de concrete elementen die de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar ertoe brachten om het beroep gunstig te adviseren.

Volgens de verzoekende partij behandelt de bestreden beslissing, noch individueel, noch gezamenlijk de gecombineerde argumenten, die de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar

ertoe brachten te stellen: *“Deze factoren (inplanting, bebouwing, mobiliteit, capaciteit,...) tonen aan dat de mestverwerkingsinstallatie geen degradatie van het agrarisch gebied en de omgeving in het algemeen met zich meebrengt. Er wordt geen onaanvaardbare hinder voor de omgeving veroorzaakt.”*

In een tweede onderdeel zet de verzoekende partij uiteen dat, terwijl de bestreden beslissing verwijst naar *“de tijdens de hoorzitting neergelegde stukken”*, nergens uit de beslissing kan afgeleid worden welke stukken dan wel zouden neergelegd zijn op de hoorzitting, en op welke wijze deze stukken dan relevant zouden geweest zijn om de weigeringsbeslissing te ondersteunen. De verzoekende partij stelt vast dat geen stukken gehecht waren aan de beslissing of samen met de beslissing ter kennis werden gebracht en dat bij haar weten geen stukken werden neergelegd op de hoorzitting.

2.

De verwerende partij antwoordt op het eerste onderdeel dat de verzoekende partij geen belang heeft bij het eerste middelonderdeel, aangezien de eventuele vaststelling van het ontbreken van de feitelijk en juridisch determinerende motieven van het verslag van de PSA er uitsluitend toe leidt dat de verwerende partij een nieuwe beslissing dient te nemen waarin de feitelijk en juridisch determinerende motieven van het verslag wel worden opgenomen. Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt alvast dat zij de inhoud van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar wel degelijk kent.

Ondergeschikt meent de verwerende partij dat het middelonderdeel ongegrond is nu zij in de gegeven omstandigheden afdoende concreet gemotiveerd heeft waarom zij op bepaalde punten van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar is afgeweken en geenszins louter heeft volstaan met een enkele verwijzing naar het andersluidende standpunt van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar.

De verwerende partij somt de punten op waarin zij haar provinciale stedenbouwkundige ambtenaar is gevolgd, vervolgens motiveert zij de punten waarop zij het verslag niet heeft gevolgd, om tenslotte in de bestreden beslissing nog een extra motief toe te voegen. Dit extra motief wordt volgens de verwerende partij niet betwist door de verzoekende partij.

Volgens de verwerende partij blijkt dan ook afdoende uit de bestreden beslissing dat zij de aanvraag wel degelijk afdoende en zorgvuldig heeft onderzocht, dat zij op basis van het administratief dossier een volledig onderzoek ten gronde uitvoerde, de onderliggende feitelijke motieven in de bestreden beslissing op een correcte wijze interpreteerde, de aanvraag en de omliggende omgeving zorgvuldig beoordeelde, haar beslissing voldoende juridisch motiveerde, en op basis van het zorgvuldig samengesteld en volledig administratief dossier een volledig zicht kon krijgen op de aanvraag en dan ook in redelijkheid een gefundeerde beslissing kon nemen.

Met betrekking tot het tweede middelonderdeel stelt de verwerende partij dat dit onontvankelijk is aangezien uit het verslag van de hoorzitting dat op 20 augustus 2013 werd opgemaakt, blijkt dat er tijdens de hoorzitting géén nieuwe stukken werden overgelegd.

De opname van de zinsnede *“en gelet op de tijdens de hoorzitting neergelegde stukken”* betreft volgens de verwerende partij dan ook een louter materiële vergissing. De vaststelling van een schending van de formele motiveringsplicht op dat vlak kan de verzoekende partij geen enkel nuttig voordeel opleveren, aangezien een heroverweging slechts tot het verwijderen van deze

zinsnede kan leiden, maar niet tot een inhoudelijke heroverweging met een voor de verzoekende partij gunstiger resultaat.

3.

In haar wederantwoordnota stelt de verzoekende partij nog dat het probleem niet is dat verzoekende partij geen kennis zou hebben van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar maar wel dat de verwerende partij klaarblijkelijk geen kennis heeft genomen van de inhoud van dat verslag. De inhoud ervan wordt immers niet hernomen of behandeld in de bestreden beslissing.

Tevens stelt de verzoekende partij, met verwijzing naar het recent gewijzigde artikel 14, §1, tweede lid van de Gecoördineerde Wetten op de Raad van State, dat de vereiste van het belang bij het middel zeer breed geïnterpreteerd moet worden, aangezien het bijna nooit kan uitgesloten worden dat een onregelmatigheid een invloed 'kan' hebben op de strekking van de beslissing. Het is volgens de verzoekende partij evident dat de verplichting om het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar te betrekken en te beantwoorden in de beroepsbeslissing alleszins van aard kan zijn om de strekking en de inhoud – en dus ook de draagwijdte - van de beslissing te beïnvloeden.

Beoordeling door de Raad

1.

In haar eerste middelonderdeel roept de verzoekende partij de schending in van artikel 4.7.23 VCRO omdat de bestreden beslissing slechts een stijlformule bevat en geen herneming of zelfs maar samenvatting bevat van de determinerende motieven van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar. Zij vermeldt hierbij ook de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht.

Artikel 4.7.23 VCRO bepaalt dat de verwerende partij haar beslissing omtrent het ingestelde beroep neemt op grond van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar en legt daarmee aan de verwerende partij de verplichting op om het (andersluidend)verslag in haar beoordeling en besluitvorming te betrekken. Het artikel verplicht de verwerende partij daarentegen niet om het advies van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar te volgen.

Hieruit volgt dat de verwerende partij uitdrukkelijk moet motiveren waarom wordt afgeweken van het (andersluidend) verslag. Wanneer de verwerende partij in haar beoordeling immers afwijkt van het gunstig advies van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar en oordeelt dat de aanvraag onverenigbaar is met stedenbouwkundige voorschriften, of onverenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening, vereisen de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel dat zij haar beslissing op dit punt des te concreter en zorgvuldiger motiveert. Dit veronderstelt echter niet, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt aan te voeren, dat zij de andersluidende motieven van het verslag letterlijk dient te citeren in haar beslissing. Het volstaat dat zij duidelijk kenbaar maakt dat zij afwijkt van het andersluidend verslag en dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt waarom zij afwijkt van de andere zienswijze en op welke punten.

2.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij uitdrukkelijk te kennen heeft gegeven dat zij zich niet kan aansluiten bij het verslag van haar provinciale stedenbouwkundige ambtenaar. Op het einde van het overwegend gedeelte wordt gesteld: *“de deputatie sluit zich niet aan bij het verslag van*

de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar van 14 augustus 2013, gelet op bovenstaande motivering en gelet op de tijdens de hoorzitting neergelegde stukken”.

Artikel 4.7.23 VCRO is niet geschonden wat de formele motiveringsplicht betreft inzake het tot uiting brengen of het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar al dan niet werd gevolgd. De bestreden beslissing is wat dat betreft duidelijk formeel gemotiveerd en geeft te kennen dat de verwerende partij het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar niet wenst te volgen.

3.

In haar eerste middelonderdeel roept de verzoekende partij ook de schending in van het zorgvuldigheidsbeginsel en het materieel motiveringsbeginsel aangezien de gecombineerde argumenten die de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar in zijn verslag aanhaalde, nergens in de bestreden beslissing worden behandeld, noch individueel, noch gezamenlijk.

Terecht kan worden opgemerkt dat een verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar niet bindend is voor de verwerende partij. Wanneer de verwerende partij andersluidend wenst te oordelen moet zij dan wel, zeker wanneer doorheen de administratieve procedure reeds bezwaren en opmerkingen zijn geformuleerd met betrekking tot een relevant en te beoordelen aspect, des te zorgvuldiger en precies motiveren waarom zij het verslag niet bijtreedt. Uit de beslissing zal moeten blijken dat het verslag bij de beoordeling werd betrokken.

3.1

Zowel de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar als de verwerende partij geven een uiteenzetting van de feitelijke voorgeschiedenis van dit dossier. De Raad kan volstaan met te verwijzen naar het feitenrelaas.

Er kan niet ontkend worden dat de verzoekende partij die aanvankelijk door haar vergunning van 5 november 2007 enkel beschikte over een vergunning voor een stal en loods en een mestverwerkingsinstallatie voor 15.000 ton mestverwerking, reeds sinds 2008 probeert een regularisatie te bekomen voor de wederrechtelijk op haar terrein uitgevoerde werken. Enkel de varkensstal werd uitgevoerd overeenkomstig de vergunning van 2007 en voor de overige werken wordt een regularisatievergunning gevraagd.

Met het vernietigingsarrest van 21 mei 2013 (A/2013/0248) heeft de Raad de eerste weigeringsbeslissing van de verwerende partij van 11 februari 2010 vernietigd omdat in deze beslissing louter werd verwezen naar de weigeringsmotieven van een eerder regularisatiedossier (Ministerieel besluit van 18 februari 2009) en naar de motieven van het college van burgemeester en schepenen zonder het dossier aan een eigen oordeel te onderwerpen.

De Raad gaf daarbij aan dat er een duidelijk verschil was tussen het eerste en het tweede regularisatiedossier, minstens wat betreft de capaciteit van de mestverwerking, terwijl er inmiddels ook duidelijk werd aangegeven dat de mestverwerking uitsluitend diende om de eigen vestigingen van de verzoekende partij te bedienen.

3.2

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar komt in zijn verslag, na omschrijving van de te regulariseren onderdelen, en de vaststelling dat de mestverwerkingsinstallatie ruimtelijk aansluit bij het links aanpalend bedrijf, tot volgende besluiten:

- 1) dat de inplanting zowel ruimtelijk als functioneel inpasbaar is in de omgeving. Hij omschrijft hierbij de afstanden ten overstaan van de dichtstbijzijnde woningen en

landbouwbedrijven, en de afstanden ten overstaan van bosgebied en natuurgebied. Hij stelt vast dat achteraan het terrein een spoorlijn is gelegen en dat het gave en open landbouwgebied zich situeert aan de andere zijde van de spoorlijn;

- 2) dat de mestverwerkingsinstallatie dienst zal doen voor de 5 andere vestigingen van de verzoekende partij en dat daardoor de verkeersdynamiek beperkt zal blijven. Hij verwijst daarbij naar het gunstig advies van het agentschap Wegen en Verkeer;
- 3) dat de aanvraag een uitbreiding van het bedrijf betekent maar ten opzichte van de eerste regularisatieaanvraag (32.000 ton) de capaciteit van de mestverwerking drastisch wordt beperkt;
- 4) dat er geen onaanvaardbare hinder voor de omgeving wordt veroorzaakt, wat uit al deze factoren van inplanting, bebouwing, mobiliteit en capaciteit blijkt, waarbij tevens verwezen wordt naar de inmiddels afgeleverde milieuvergunning en de bereidheid van de aanvrager om nog een groenscherm te voorzien zodat het perceel een ruime groenomkadering krijgt.

3.3

De verwerende partij overweegt in de bestreden beslissing vooreerst dat de gevraagde mestverwerkingsinstallatie principieel in overeenstemming is met het agrarisch gebied en stelt ook vast dat de varkensstal inmiddels overeenkomstig de vergunning van 5 november 2007 werd uitgevoerd.

Inzake de beoordeling van de in de omgeving bestaande toestand, vermeldt de bestreden beslissing weliswaar, net zoals het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, dezelfde feitelijke gegevens met betrekking tot de afstanden ten overstaan van bosgebied en natuurgebied, dichtstbijzijnde woningen en in de omgeving bestaande landbouwbedrijven, maar, in tegenstelling tot het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, waarin de ruimtelijke en functionele inpasbaarheid wordt vastgesteld, stelt de verwerende partij:

“de nu aangevraagde uitbreiding omvat een duidelijk verdere indringing van het achterliggend landbouwareaal, de grote bouwdiepte en afmetingen van het complex met verschillende bassins (van gewapend beton) en loods definiëren een schaalbreuk met de andere agrarische vestigingen in de buurt. Dit gaat ver boven de mogelijkheden van het terrein (er rest een relatief smalle strook voor groenscherm) waardoor de ruimtelijke weerslag van dergelijke uitbouw niet genoegzaam op eigen grond kan worden opgevangen”

Met betrekking tot de capaciteit van de mestverwerking en de hinderaspecten stelt de verwerende partij:

“De intensiteit van uitbating stijgt boven de mogelijkheden van het plaatselijke landbouwgebied: mest wordt ook van ver gelegen bedrijven aangevoerd. De totale capaciteit van 22.000 ton per jaar, impliceert een bijna industriële schaal van bedrijfsvoering. Deze verdubbeling van de eerder gegeven capaciteit bezwaart verder het plaatselijk wegennet, meer bepaald de kernen van Poederlee en Lille), door duidelijke toename van transporten.

Hoewel het gevraagde niet in tegenspraak is met de geldende wetgeving, rijst hier de vraag of deze locatie wel optimaal is voor het verwerken van de mest van de verschillende bedrijven.

De grote capaciteitsuitbreiding brengt veelvuldige transporten met zich mee en heeft een aanzienlijke impact op de mobiliteitsproblematiek. Het mobiliteitsaspect dient niet enkel te worden bekeken in functie van de gewestweg waarlangs de inrichting is gelegen, maar met oog voor de ruimere omgeving en de verschillende dorpskernen waarlangs de transporten dienen te gebeuren.

De stal wordt voorzien in prefab betonpanelen met metselwerkmotief. De mestverwerkingsinstallatie is voorzien in stortbeton. De voorgestelde bouwtypologie houdt geen rekening met de karakteristieken van de omgeving. De aanvraag is niet in overeenstemming met de omgeving. Er kan besloten worden dat de aanvraag zich niet op aanvaardbare wijze in de omgeving integreert. Het agrarisch gebied wordt op deze manier belast met een industriële installatie, zowel qua functie als qua uitzicht.

Bovendien brengt de aanvraag op vele aspecten hinder met zich mee, niet alleen op het vlak van mobiliteit, zoals eerder aangehaald, maar ook op het vlak van geur, lawaai en fijn stof. Gelet op het groot aantal bezwaarschriften (302), kan men stellen dat de hinder naar de aanpalenden aanzienlijk is en de leefbaarheid van de omgeving mee in het gedrang komt.

...

3.4

Zoals reeds gesteld moet de verwerende partij wanneer zij in haar beoordeling afwijkt van een gunstig advies van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar en toch oordeelt dat de aanvraag niet inpasbaar is, haar beslissing op dit punt des te concreter en zorgvuldiger motiveren. Dit veronderstelt echter niet dat zij de andersluidende motieven van het verslag letterlijk dient te citeren in haar beslissing. Het volstaat dat zij kenbaar maakt dat zij afwijkt van het andersluidend verslag en dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt waarom zij afwijkt van de andere zienswijze en op welke punten.

Uit hogere citaten blijkt duidelijk dat de verwerende partij afwijkt van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, op welke punten zij dit doet en om welke concrete redenen.

Het eerste middelonderdeel wordt verworpen.

4.

In haar tweede middelonderdeel roept de verzoekende partij een schending in van de motiveringsplicht op aangezien in het besluit van de bestreden beslissing verwezen wordt naar stukken waarvan de verzoekende partij geen kennis heeft gekregen. Volgens de verzoekende partij zijn deze stukken essentieel want er werd op basis hiervan afgeweken van het advies van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar.

De verwerende partij houdt voor dat de verwijzing naar stukken een materiële vergissing is. Volgens haar werden geen stukken neergelegd en zij verwijst ter ondersteuning van haar stelling naar het verslag van de hoorzitting.

De verzoekende partij toont niet concreet aan op welk punt de beslissing beïnvloed zou zijn door 'onbekende' stukken. Zij geeft evenmin in concreto aan welke feiten in de bestreden beslissing vermeld staan maar niet kunnen teruggevonden worden in de aanwezige stukken.

De verzoekende partij blijft dan ook in gebreke haar belang aan te tonen bij dit middelonderdeel.

Het tweede middelonderdeel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

In het tweede middel roept de verzoekende partij de schending in van artikel 4.3.1, §1 b) en §2 VCRO, artikel 4.7.23, §1 VCRO, de artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet, van de Omzendbrief RO/2006/01 “afwegingskader en randvoorwaarden voor de inplanting van installaties voor mestbehandeling en vergisting” en het beginsel *patere legem quam ipse fecisti*, en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel, en de schending van het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad van 21 mei 2013 met nummer A/2013/0248, en de ontstentenis van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag.

1.

In een eerste onderdeel stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij, zonder enige toelichting terugkomt op eerdere beoordelingen van bouw- en milieuvergunningaanvragen.

De verzoekende partij verwijst hiervoor naar de beslissing van de verwerende partij van 4 september 2008, waarin deze laatste besliste dat de aanvraag in overeenstemming is met de planologische bestemming en dat de aanvraag aanvaardbaar is vanuit het oogpunt van de goede ruimtelijke ordening. De huidige aanvraag is, volgens de verzoekende partij, identiek aan de voorgaande en zelfs verbeterd aangezien de mestverwerking is ingeperkt. Toch beslist de verwerende partij nu om de vergunning te weigeren en neemt zij een argumentatie aan die lijnrecht tegenover deze van 4 september 2008 staat.

De verzoekende partij verwijst tevens naar de met de aanvraag corresponderende milieuvergunning die de verwerende partij op 11 juni 2009 afleverde. De stedenbouwkundige toets die de verwerende partij in deze beslissing uitvoerde, luidde volledig gunstig.

De verzoekende partij stelt vast dat de bestreden beslissing de aanvraag in overeenstemming acht met de planologische situatie en met de omzendbrief RO/2006/01 maar plots niet meer in overeenstemming acht met de goede ruimtelijke ordening. Waar de verwerende partij in de door de Raad vernietigde beslissing louter verwees naar het ministerieel besluit van 18 februari 2009, heeft zij in de voorliggende beslissing niets anders gedaan dan de motivering van het ministerieel besluit overgenomen.

Volgens de verzoekende partij is de bestreden beslissing dan ook genomen werd met schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en met schending van het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad van 21 mei 2013 (nr. A/2013/0248). De Raad heeft immers geoordeeld dat de verwerende partij redelijkerwijze niet kon teruggrijpen naar de motivering uit een eerdere beslissing, wanneer het gaat om verschillende aanvraagdossiers met een totaal verschillende schaalgrootte.

De verzoekende partij stelt vast dat de door de verwerende partij opgebouwde redenering strijdig is met de standpunten die hetzelfde college eerder heeft ingenomen met betrekking tot de mestverwerkingsinstallatie. Naar aanleiding van de eerste regularisatieaanvraag met een grotere

capaciteit en aanvoer van andere ondernemingen nam de verwerende partij immers een gunstig standpunt in. Ook de daaropvolgende milieuvergunningaanvraag werd door de verwerende partij gunstig beoordeeld, zowel planologisch als wat betreft de goede ruimtelijke ordening.

De verzoekende partij besluit hieruit dat er een manifeste schending is van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Volgens de verzoekende partij houdt het rechtszekerheidsbeginsel een minimum aan continuïteit in het stedenbouwkundige beleid van de vergunningverlenende overheden in. Zij meent dat de verwerende partij op geen enkele aanvaardbare manier kenbaar maakt waarom zij haar mening herziet en welke specifieke elementen de aanleiding zouden hebben gegeven om op afdoende gemotiveerde wijze de voorliggende aanvraag te kunnen weigeren.

In een tweede onderdeel stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing gebaseerd is op foutieve aannames, die in strijd zijn met het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, en dat die aannames getuigen van een kennelijk onredelijke oordeelsvorming.

Volgens de verzoekende partij moet de ministeriële omzendbrief RO/2006/01 die het afwegingskader en de randvoorwaarden voor de inplanting van installaties voor mestbehandeling en vergisting bepaalt, het uitgangspunt van de beoordeling zijn. Deze omzendbrief bepaalt dat 60.000 ton inputmateriaal per jaar vanuit het oogpunt van de goede ruimtelijke ordening als maximum kan worden aanvaard, en dat dit maximum onder meer gesteld is om ook een invloed te hebben op de beperking van het aantal bijkomende transporten. De verzoekende partij wijst er op dat het in de huidige aanvraag slechts om 22.000 ton per jaar gaat en dat de aanvraag gelegen is langsheen een gewestweg.

Bovendien voldoet de aanvraag, volgens de verzoekende partij, ook op alle andere vlakken ruimschoots aan de omzendbrief, aangezien uit de gegevens van het dossier blijkt dat de aanvraag zich situeert tussen andere landbouwbedrijven, dat de installatie gegroepeerd kan opgericht worden zonder enige landschapsaantasting; en dat uit eerdere besluitvorming is gebleken dat het landschap dus niet moet aangesneden worden; en dat er een ruime afstand bestaat ten aanzien van geurhindergevoelige gebieden.

Waar de verwerende partij stelt dat door de aanvraag bijkomende onaanvaardbare verkeersstromen zouden ontstaan, meent de verzoekende partij dat de beslissing manifest gebrekkig gemotiveerd is en feitelijke grondslag mist. De mest van de verschillende bedrijfsentiteiten van verzoekende partij (gelegen binnen een straal van 6km rond de inrichting) wordt nu getransporteerd naar een andere locatie die gelegen is op meer dan 15 km van de bedrijven, aldus kan het al dan niet afleveren van de vergunning voor de mestverwerking op de gevraagde locatie geen impact hebben op het verkeer in de kern van Lille. Het enige gevolg zou zijn dat de mesttransporten voortaan verlopen over de gewestweg, en in alle adviezen en beslissingen wordt bevestigd dat de gewestweg deze transporten probleemloos kan "slikken". Volgens de verzoekende partij gaat de bestreden beslissing dan ook voorbij aan het gunstig advies van Wegen en Verkeer, aan de eerdere beslissingen van de verwerende partij én aan het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar.

De verzoekende partij meent dat de aanvraag ook voldoet aan de randvoorwaarden van de omzendbrief met betrekking tot de goede ruimtelijke ordening. Zij verwijst terzake naar het voorwaardelijk gunstig advies van het departement Landbouw en Visserij en stelt dat de aanvraag onder meer gelegen is op een ruimtelijk ideale locatie, met name ingekapseld tussen:

- *Het vergunde groenscherm in het westen;*
- *Het quasi identiek vergunde waterbassin in het noorden;*
- *De quasi identiek vergunde loods in het Oosten; en*
- *De identiek vergunde stallen in het zuiden.*

Zij besluit dat ruimtelijk werd gekozen voor een ideale inpassing, zodat in alle redelijkheid en op grond van een zorgvuldig onderzoek niet kan gesteld worden dat de aanvraag strijdig zou zijn met de goede ruimtelijke ordening. De verwerende partij heeft echter geen rekening gehouden met alle elementen van het dossier en meer bepaald heeft zij de vroegere beslissingen en het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar niet op een evenwichtige wijze betrokken in de beslissing.

2.

De verwerende partij antwoordt dat de bestreden beslissing op vlak van de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening een aantal gelijkenissen vertoont met het ministerieel besluit van 18 februari 2009 maar er op bepaalde punten ook van afwijkt. Het gegeven dat de verwerende partij op een aantal elementen van de aanvraag die gelijkenissen vertonen met de vorige aanvraag (zoals diepe indringing in het agrarisch gebied, grote bouwdiepte) hetzelfde oordeelt, betekent niet dat zij geen eigen oordeel over de aanvraag zou hebben geveld. Het woordelijk overeenstemmen van bepaalde alinea's uit het deputatiebesluit van 10 oktober 2013 met het ministerieel besluit van 18 februari 2009 doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verwerende partij deze motivering in de bestreden beslissing heeft opgenomen en die motivering dus tot de hare heeft gemaakt.

Verder stelt de verwerende partij dat het gezag van gewijsde van het arrest van 21 mei 2013 niet werd geschonden aangezien zij niet louter heeft verwezen naar het ministerieel besluit. Dat zij bepaalde elementen van de aanvraag die gelijk zijn aan de vorige aanvraag op dezelfde wijze heeft beoordeeld houdt niet in dat zij zich geen eigen beoordeling van de nieuwe aanvraag zou hebben gevormd.

Wat de omzendbrief R0/2006/01 betreft verwijst verwerende partij naar het arrest van de Raad van State van 11 maart 2011 om te stellen dat deze omzendbrief slechts richtsnoeren bevat en geen verordenende kracht heeft, zodat de eventuele niet-naleving ervan niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing kan leiden en het adagium "*patere legem quam ipse fecisti*" niet op ontvankelijke wijze kan worden ingeroepen.

Er is volgens verwerende partij geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel aangezien verzoekende partij nog geen stedenbouwkundige vergunning heeft verkregen en het niet uitgesloten is dat verwerende partij op basis van nieuwe feitelijke gegevens tot nieuwe inzichten komt. Verwerende partij verwijst meer bepaald naar volgende nieuwe gegevens die volgens haar het andersluidende standpunt verantwoorden: (1) het ministerieel besluit van 18 februari 2009, (2) het arrest van de Raad van State van 11 maart 2011, (3) het aantal bezwaarschriften dat werd ingediend (destijds 179, nu 302), (4) de nieuwe weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van Lille, (5) de omstandigheid dat bepaalde constructies effectief zijn opgericht die voorheen niet waren opgericht (verdere bouw van stallen).

Tenslotte stelt de verwerende partij dat de verre indringing in het agrarisch gebied en de schaal van de constructies die nagenoeg het hele perceel bedekken, een weigeringsmotief uitmaken dat

op zich volstaat om de weigeringsbeslissing te schragen, terwijl de verzoekende partij hierop geen kritiek heeft uitgeoefend.

Bovendien toont verzoekende partij niet concreet aan dat er minder transporten zullen plaatsvinden en dat het eventueel verminderd aantal transporten geen aanzienlijke hinder zou veroorzaken voor de kernen van Poederlee en Lille.

3.

De verzoekende partij antwoordt in haar wederantwoordnota dat de zogenaamde “nieuwe” elementen die verwerende partij aanhaalt, de koerswijziging niet verantwoorden. Het feit dat de Minister naderhand, middels de reeds meermaals aangehaalde beslissing van 18 februari 2009, de beslissing van de verwerende partij *hervormd* heeft, betekent niet dat deze beslissing op enigerlei wijze *foutief* zou geweest zijn. De verzoekende partij is van mening dat twee overheden een verschillende visie kunnen hebben op een project, zonder dat één van deze beide visies noodzakelijkerwijze de perken van de redelijkheid te buiten moet gaan. Noch uit het ministerieel besluit van 18 februari 2009, noch uit het arrest van de Raad van State van 11 maart 2011 blijkt dat er een beoordelingsfout zou gemaakt zijn door verwerende partij, derwijze zij thans “genoodzaakt” zou zijn een andere beslissing te nemen. Ook het loutere feit dat een aantal bezwaarschriften werd ingediend in het openbaar onderzoek, verantwoordt deze koerswijziging niet. Deze bezwaarschriften bevatten geen nieuwe elementen, en zijn bovendien slechts het resultaat van een lastercampagne. De grote meerderheid van de bezwaarindieners kunnen volgens de verzoekende partij onmogelijk hinder ondervinden van het bedrijf. Ook de “nieuwe weigeringsbeslissing” van de gemeente Lille (met betrekking tot de “tweede” regularisatieaanvraag) bevatte geen nieuwe elementen. Ten slotte is het volgens de verzoekende partij *“onzinnig dat verwerende partij van koers veranderd zou zijn omdat inmiddels bepaalde constructies “effectief opgericht” zijn*, die voorheen niet waren opgericht. Het betreft hier stallen die deel uitmaakten van de stedenbouwkundige vergunning van 5 november 2007, waarmee verwerende partij reeds rekening hield in de beslissing van 4 september 2009.

Zelfs indien aangenomen zou worden dat een overheid haar beoordeling mettertijd moet kunnen wijzigen, moeten daarbij volgens de verzoekende partij de nodige waarborgen in acht genomen worden om reeds opgewekt, rechtmatig vertrouwen te eerbiedigen. Minimaal is vereist dat een pertinente verantwoording wordt gegeven voor het gewijzigd beleid, waarna de rechter toezicht kan houden op de naleving van de beginselen van behoorlijk bestuur. In deze zaak ontbreekt volgens de verzoekende partij, deze verantwoording totaal.

De twee bijkomende motieven (in strijd met de eerdere, gunstige beoordeling uit het besluit van 4 september 2008, waarin deze motieven nog niet aan bod kwamen), houden volgens de verzoekende partij geen steek en zijn de herhaling van het weigeringsmotief van de minister omtrent de zogenaamde overdreven intensiteit van de uitbating.

Het eerste element dat door verwerende partij werd toegevoegd is de zogenaamde ongepaste “industriële” bouwtypologie van de stal (die zelfs geen deel uitmaakt van deze aanvraag) en de mestverwerkingsinstallatie. Dit zogenaamd weigeringsmotief is volgens de verzoekende partij zeer dubbelzinnig uitgewerkt, houdt geen steek, en minstens is het onvoldoende onderbouwd. Het uitzicht van de installatie is volgens de verzoekende partij volkomen normaal voor een agrarisch gebied, stemt overeen met de bebouwing in de onmiddellijke en ruimere omgeving, en is identiek aan de eerdere installatie die verwerende partij gunstig beoordeelde. De mestverwerking wordt uitgevoerd in dezelfde materialen als alle andere mestverwerkingsinstallaties, en dit zijn de materialen die gangbaar zijn voor agrarische

constructies en toebehoren. Nergens uit het administratief dossier blijkt wat er verkeerd zou zijn met dit materiaalgebruik, en evenmin kan het afgeleid worden uit de bestreden beslissing. Vroeger werd een installatie in identieke materialen alleszins gunstig beoordeeld door de verwerende partij (zie de eerder verleende vergunning van 4 september 2008). Ook de functie is volgens de verzoekende partij perfect op zijn plaats in het agrarisch gebied, gelet op de inhoud van de Omzendbrief RO/2006/01 en de inhoud van de eerdere beslissing van de deputatie van 4 september 2008.

Een tweede element wordt gezocht in de hinder van de installatie, die beweerdelijk onaanvaardbaar zou zijn. Ook hier merkt de verzoekende partij op dat deze beoordeling strijdig is met de beoordeling die de verwerende partij eerder heeft gemaakt met betrekking tot een grootschaliger aanvraag. Verwerende partij blijkt zich opnieuw te steunen op de beslissing van de minister met betrekking tot een vorige aanvraag, die thans volledig achterhaald is.

Wat ten slotte de inhoudelijke kritiek op de determinerende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing betreft, wenst verzoekende partij erop te wijzen dat het middel wel degelijk in algemene zin gericht was tegen alle motieven van het weigeringsbesluit. Het middel maakt in algemene zin gewag van een kennelijk onredelijke besluitvorming, een onzorgvuldige beoordeling en een gebrek aan correcte feitenvinding. Onder meer wordt in het middel duidelijk gesteld dat de installatie wel degelijk wordt opgericht midden bestaande bedrijfsgebouwen, en dat er dus sprake is van een gegroepeerde inplanting “zonder enige landschapsaantasting”.

Inzake de mobiliteit en het beperkt aantal verkeersbewegingen dat gepaard gaat met de exploitatie van de mestverwerkingsinstallatie, stelt de verzoekende partij tenslotte dat de centralisatie van de mestverwerking toelaat dat de bestaande transporten voor mestafvoer beperkt worden. Indien er al een impact op de verkeerssituatie is, is deze dus gunstig.

Beoordeling van de Raad

1.

De verzoekende partij houdt in een eerste onderdeel in essentie voor dat de bestreden beslissing het motiveringsbeginsel, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het gezag van gewijsde van het arrest van 21 mei 2013 schendt door, ter motivering van de weigeringsbeslissing, de motivatie van de minister over een eerste regularisatiedossier (ministerieel besluit van 18 februari 2009) over te nemen om haar eigen, aanvankelijke gunstige visie (beslissing van 4 september 2008) in het voorliggende regularisatiedossier te herzien.

1.1

Artikel 4.7.21, §1 VCRO bepaalt uitdrukkelijk dat de verwerende partij bij het behandelen van het beroep de aanvraag in haar volledigheid onderzoekt. Dit houdt in dat zij de aanvraag opnieuw beoordeelt naar legaliteit en opportuniteit, zonder daarbij gebonden te zijn door de motivering vervat in de beslissing van het college van burgemeester en schepenen of door de voor haar aangevoerde beroepsargumenten. De motiveringsplicht die op de verwerende partij rust, impliceert ook niet dat zij, als vergunningverlenend bestuursorgaan, alle tot staving van het administratief beroep aangevoerde middelen of argumenten rechtstreeks en punt na punt moet beantwoorden.

Het beginsel van de materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing in rechte en in feite aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer

dat die motieven moeten steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld en dat de motieven pertinent moeten zijn en de beslissing naar recht moeten kunnen verantwoorden.

Daarenboven vereist het zorgvuldigheidsbeginsel dat de verwerende partij bij de feitenvinding slechts na een zorgvuldig onderzoek en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing neemt. Tot slot moet de verwerende partij de gegevens die in rechte en feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen.

Om te voldoen aan de formele motiveringsplicht dient de verwerende partij de redenen op te geven waarop zij haar beslissing steunt, derwijze dat het de belanghebbende mogelijk is met kennis van zaken tegen de beslissing op te komen. De opgegeven motieven moeten afdoende zijn.

De artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet concretiseren deze beginselen voor eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die beogen rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur.

Uit voormelde beginselen volgt dat uit de bestreden beslissing duidelijk moet blijken op welke met de goede ruimtelijke ordening verband houdende overwegingen de verwerende partij zich heeft gesteund om de stedenbouwkundige vergunning al dan niet te verlenen, zodat de Raad bij de uitoefening van zijn opgedragen legaliteitstoezicht kan nagaan of het vergunningverlenend bestuursorgaan de terzake toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend en met name of het is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het die correct heeft beoordeeld en op grond daarvan rechtmatig en dus niet kennelijk onredelijk tot de bestreden beslissing is kunnen komen.

1.2

Met het vernietigingsarrest van 21 mei 2013 (A/2013/0248) heeft de Raad de eerste weigeringsbeslissing van de verwerende partij van 11 februari 2010 vernietigd omdat in deze beslissing louter werd verwezen naar de weigeringsmotieven van een eerder regularisatiedossier (ministerieel besluit van 18 februari 2009) en naar de motieven van het college van burgemeester en schepenen zonder het dossier aan een eigen oordeel te onderwerpen.

In het arrest van 21 mei 2013 oordeelde de Raad meer bepaald:

“Door uitsluitend te verwijzen naar een beoordeling gedaan in een andere aanvraag, met een verschillend voorwerp, heeft de verwerende partij zich geen eigen oordeel gevormd over het aangevraagde. Minstens dient gesteld te worden dat de verwerende partij het aangevraagde niet zelf getoetst heeft aan de aandachtspunten en criteria van artikel 4.3.1, §2 VCRO.

...

Evenmin kon de verwerende partij haar beoordeling over de goede ruimtelijke ordening beperken tot een verwijzing naar de motivatie van het voor haar bestreden collegebesluit van 26 november 2009.”

Met dit vernietigingsarrest werd, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, niet gesteld dat de weigeringsmotieven van de minister of van het college van burgemeester en schepenen, ‘onjuiste’ motieven zouden zijn. De vernietigingsgrond is daarentegen gelegen in het feit dat de verwerende partij louter door te verwijzen naar andere beslissingen een beslissing heeft genomen zonder dat die verwijzing voldoet aan de voorwaarden van een motivering door

verwijzing. De Raad heeft er uitdrukkelijk op gewezen dat de verwerende partij geen eigen onderzoek heeft gevoerd en dus geen uitdrukkelijke motieven in de beslissing heeft opgenomen.

De Raad stelt vast dat de huidige bestreden beslissing wel degelijk een eigen beoordeling bevat van de goede ruimtelijke ordening door de verwerende partij.

De verwerende partij overweegt in de bestreden beslissing vooreerst dat de gevraagde mestverwerkingsinstallatie principieel in overeenstemming is met het agrarisch gebied en stelt ook vast dat de varkensstal inmiddels overeenkomstig de vergunning van 5 november 2007 werd uitgevoerd.

Inzake de beoordeling van de in de omgeving bestaande toestand, vermeldt de bestreden beslissing feitelijke gegevens met betrekking tot de afstanden ten overstaan van bosgebied en natuurgebied, dichtstbijzijnde woningen en in de omgeving bestaande landbouwbedrijven, om vervolgens de ruimtelijke en functionele inpasbaarheid te onderzoeken. De verwerende partij besteedt aandacht aan de capaciteit van de mestverwerking en beoordeelt de impact op de mobiliteit. Vervolgens onderzoekt de verwerende partij de bouwtypologie en de hinder die de aanvraag met zich kan brengen.

De Raad dient dan ook vast te stellen dat de verwerende partij het aangevraagde zelf getoetst heeft aan de aandachtspunten en criteria van artikel 4.3.1, §2 VCRO. Dat het onderzoek door de verwerende partij tot een quasi gelijkaardige motivering heeft geleid als opgenomen in het Ministerieel besluit, doet niet anders oordelen.

Bovendien blijkt uit de motivering van de verwerende partij dat zij rekening heeft gehouden met de gewijzigde aanvraag, met name de capaciteitsbeperking en de aanlevering door louter eigen entiteiten.

De Raad heeft met het vernietigingsarrest van 21 mei 2013 de verwerende partij bevolen een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep van de verzoekende partij. Het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest van de Raad verbiedt dat de verwerende partij de beslissing opnieuw neemt met dezelfde onregelmatigheid die in het arrest werd vastgesteld. De verwerende partij heeft zich niet beperkt tot een verwijzing maar heeft een eigen onderzoek uitgevoerd, zodat het gezag van gewijsde niet geschonden werd.

1.3

Dat de verwerende partij met de bestreden beslissing afwijkt van haar eerdere beslissing van 2008 houdt geen schending in van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de burger moet kunnen uitmaken welke gevolgen een bepaalde handeling naar redelijkheid zal hebben en dat de overheid niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken van de beleidslijnen die zij bij de toepassing van de regelgeving aanhoudt.

Om een schending aan te tonen van het rechtszekerheidsbeginsel, moet de verzoekende partij onder meer op voldoende concrete wijze aantonen wat de bestaande beleidslijn in het betrokken gebied was en in welke mate daarvan wordt afgeweken in de bestreden beslissing. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel kan enkel met goed gevolg worden ingeroepen voor zover de rechtszekerheid door de verwerende partij geschapen zou zijn om daarna door de verwerende partij niet te zijn gehonoreerd.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de rechtmatige verwachtingen, die de burger uit het bestuursoptreden put, niet mag beschamen.

Het ministerieel besluit van 18 februari 2009 heeft de eerste beslissing van de verwerende partij, van 4 september 2008, vernietigd. Uit deze eerste beslissing kan de verzoekende partij dan ook geen rechten meer putten.

1.4

De milieuvergunning en de stedenbouwkundige vergunning zijn aan verschillende, van elkaar onafhankelijke vergunningsprocedures onderworpen, met elk een eigen finaliteit. Dat houdt onder meer in dat argumenten of adviezen die enkel in de ene procedure worden aangebracht, niet in de andere procedure moeten worden opgenomen.

Het behoort tot de opdracht van het bestuur dat zich over een milieuvergunningsaanvraag moet uitspreken om te beoordelen of de aanvraag verenigbaar is met de vereisten van een goede ruimtelijke ordening. Dat betekent nochtans niet dat de toets aan de goede ruimtelijke ordening niet meer in een latere stedenbouwkundige vergunningsprocedure hoeft te worden uitgevoerd en dat de onderzoeken in beide vergunningsprocedures inwisselbaar zijn. Elk van beide vergunningsstelsels heeft een eigen finaliteit. Bij het onderzoek van een aanvraag voor een milieuvergunning gaat het bestuur na welke gevolgen de uitbating van de inrichting heeft voor het leefmilieu. Een milieuvergunning, die een louter individuele draagwijdte heeft, mag ook niet als dwingende rechtsnorm worden gehanteerd voor het beoordelen van de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening van een latere stedenbouwkundige vergunningsaanvraag.

De afgifte van de milieuvergunning aan de verzoekende partij houdt dus niet in dat de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening in de stedenbouwkundige vergunningsprocedure al een uitgemaakte, niet meer in vraag te stellen zaak zou zijn. Dat geldt des te meer daar de verwerende partij in de milieuvergunning die zij in eerste administratieve aanleg op 11 juni 2009 heeft afgegeven verwijst naar het advies van de provinciale milieuvergunningscommissie dat op haar beurt verwijst naar het advies van ARO dat gunstig adviseert mits *“het bekomen van een stedenbouwkundige vergunning voor de regularisatieaanvraag, de aanvraag om stedenbouwkundige vergunning voor de uitbreiding met een biggenstal, de aanleg van een minimum 6 meter breed groenscherm rondom het bedrijf”*. Het blijkt dus dat de verwerende partij in de milieuvergunning de toets aan de goede ruimtelijke ordening naar de stedenbouwkundige vergunningsprocedure heeft verdaagd. Dat bevestigt dat de verzoekende partij de beslissing van 11 juni 2009 niet kan inroepen om de verwerende partij de haar ter zake wettelijk toekomende beoordelingsbevoegdheid te ontfemen.

1.5

Er is evenmin sprake van een schending van het beginsel *patere legem quam ipse facisti*, dat inhoudt dat een overheid de door haarzelf uitgevaardigde rechtsregels moet respecteren. Het betreft immers de beoordeling van een individuele aanvraag waarbij de verwerende partij beschikt over een discretionaire bevoegdheid. Inzoverre de verwerende partij de aandachtspunten en criteria van artikel 4.3.1, §2 VCRO heeft toegepast, heeft zij de vastgestelde rechtsregels gevolgd.

Het eerste middelonderdeel wordt verworpen.

2.

In een tweede onderdeel zet de verzoekende partij in essentie uiteen dat de bestreden beslissing uitgaat van verkeerde aannames en kennelijk onredelijk is. Zij meent enerzijds dat het volstaat dat de aanvraag voldoet aan de voorwaarden van de omzendbrief, en anderzijds dat de beoordeling van de mobiliteitsproblematiek onredelijk is.

2.1

De bestreden beslissing bevat volgende weigeringsmotieven:

- 1) De uitbreiding omvat een verdere indringing van het achterliggend landbouwersenaal en houden een schaalbreuk in met de andere agrarische vestigingen in de buurt; de ruimtelijke draagkracht van de percelen wordt overschreden.
- 2) De intensiteit van de uitbating overstijgt de draagkracht van het plaatselijke landbouwgebied met weerslag op het vlak van de mobiliteit;
- 3) De voorgestelde bouwtypologie houdt geen rekening met de karakteristieken van de omgeving;
- 4) De aanvraag brengt op andere aspecten hinder met zich mee: geur, lawaai en fijn stof. Gelet op het aantal ingediende bezwaarschriften kan de hinder naar de aanpalenden als aanzienlijk worden beschouwd.

Indien de bestreden beslissing op verschillende motieven steunt die elk op zich de beslissing kunnen verantwoorden, moeten alle motieven onwettig zijn om een vernietiging bij gebrek aan deugdelijke motivering te verantwoorden.

2.2

Inzoverre de verzoekende partij haar middel steunt op een schending van de omzendbrief, is het onontvankelijk. Een omzendbrief heeft immers geen verordenend karakter en kan dus niet tot de onwettigheid van de beslissing leiden. Bovendien dient de verwerende partij steeds te toetsen aan de goede ruimtelijke ordening ook wanneer aan alle voorwaarden van de omzendbrief zou voldaan zijn. Het is niet omdat een aanvraag voldoet aan alle voorwaarden van een omzendbrief dat deze aanvraag 'moet' vergund worden.

2.3

Zoals reeds gesteld houdt de motiveringsplicht van de verwerende partij niet in dat zij alle tot staving van het administratief beroep aangevoerde middelen of argumenten rechtstreeks en punt na punt moet beantwoorden, noch is zij gebonden door de motivering van de voor haar bestreden beslissing van het college van burgemeester en schepenen.

Met haar weigeringsmotieven sluit de verwerende partij aan bij de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van Lille. De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar sloot zich in zijn eerste verslag van onbekende datum ook aan bij deze weigeringsmotieven; pas in zijn tweede verslag, na vernietiging door deze Raad, adviseert hij om de vergunning wel te verlenen.

Uit de beoordeling van het eerste middel is reeds gebleken dat de verwerende partij afwijkt van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, op welke punten zij dit doet en om welke concrete redenen. De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat de verwerende partij niet met alle elementen rekening heeft gehouden. Uit het voorgaande blijkt net dat de verwerende partij de aanvraag aan een volledig onderzoek heeft onderworpen rekening houdend met alle adviezen en standpunten.

2.4

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het derde weigeringsmotief, waarbij gesteld wordt dat de voorgestelde bouwtypologie geen rekening houdt met de karakteristieken van de omgeving, niet bekritiseert in haar verzoekschrift.

Wanneer een weigeringsbeslissing steunt op verschillende motieven die elk op zich de genomen weigering kunnen verantwoorden, moet de onwettigheid van elk motief worden aangetoond om de vernietiging van de bestreden beslissing te verantwoorden.

De niet betwiste en dus niet weerlegde vaststelling dat het aangevraagde niet in overeenstemming is met de omgeving omdat de bouwtypologie geen rekening houdt met de karakteristieken van de omgeving, houdt duidelijk verband met de goede ruimtelijke ordening. De Raad is in de uitoefening van het hem opgedragen wettigheidstoezicht enkel bevoegd na te gaan of de verwerende partij de haar toegekende appreciatiebevoegdheid inzake de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening naar behoren heeft uitgeoefend, met name of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. In de middelen, zoals uiteengezet in het verzoekschrift, toont de verzoekende partij niet aan dat het voormelde weigeringsmotief onjuist of kennelijk onredelijk zouden zijn en geen afdoende motivering kan vormen voor de bestreden beslissing.

In haar wederantwoordnota werpt de verzoekende partij voor het eerst op dat dit bijkomend weigeringsmotief “geen steek” houdt, onvoldoende onderbouwd is en eigenlijk een herhaling is van het weigeringsmotief dat de intensiteit van de uitbating overdreven is. Los van de vraag of die kritiek terecht is, betreft het aanvullende kritiek die niet op ontvankelijke wijze voor het eerst in de wederantwoordnota kan worden aangevoerd. Bovendien kan dit weigeringsmotief niet zomaar afgedaan worden als een herhaling van het motief van de intensiteit van de uitbating; het betreft immers het uitzicht van de mestverwerkingsinstallatie en haar integratie in de omgeving die volgens de verwerende partij niet aanvaardbaar is, los van de impact op de mobiliteit en de draagkracht van de omgeving.

De kritiek die de verzoekende partij desgevallend uit op de andere weigeringsmotieven in de bestreden beslissing laat het hierboven aangehaalde weigeringsmotief ongemoeid, en betreft kritiek op overtollige motieven die niet kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het tweede middelonderdeel wordt verworpen.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het beroep wordt verworpen.
2. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare zitting op 7 februari 2017, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, tweede kamer, samengesteld uit:

Hilde LIEVENS voorzitter van de tweede kamer,
met bijstand van

Bart VOETS toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier, De voorzitter van de tweede kamer,

Bart VOETS

Hilde LIEVENS